

Sjúrða Joensen lærara til áminningar

So komu deyðsboðini av Sjúrða læraranum, soleiðis sum hann varð róptur í byggunum norðanfyri. Tað varð ikki nógv veiggj, hann átti eftir, nú áðrenn hann tók hin seinasta røðurin. Alt síðan konan Alma doyði, fyri nøkrum árum síðani, hevur livsneisti hansara verið minkandi; illa lá fyri hjá honum at fetta sær á aftur, við skerðum veingji, tí sum fá onnur hjún, høvdu hann og Alma verið knýtt at hvørjum øðrum, í við- og mótburði. Alma drógst við ólekiliga sjúku, ið hon helst ikki hevði megnað at staðið so leingi imóti, um Sjúrður ikki stóð henni við lið. Teirra millum var eitt samanhald at merkja, ið vermdi og lýsti upp teirra heim, ið var avbera gestfritt og hjartarúmt at koma til. Tey vóru bæði gjáarfólk.

Sjúrður Joensen varð føddur 6. august 1913. Við Gjógv vaks hann upp til mans, og fekk hann har tann dygdarfeining í arv, ið henda søgurika bygd gevur sinum børnum í uppfosturan. Tilkomin fór hann til skips, og varð tað hansara starv í 9 ár. Hugin til bókina og alskín til móðurmálið, ið hann fekk við sær frá heimi og barnaskúla, vakti hansara kall til at fáa sær útbúgving, og tók hann læraraprógvi í Havn í 1942. Aftan á tað, var hann í 2 ár lærari (vikarur) úti í Svinoy og síðan á Eiði í 1 ár. Eitt skifti var hann í heimbygdini, til hann hin 1. okt. 1946 varð settur lærari í Elduvík og Funningsfirði; hetta starv røkti hann í sløk 17 ár, til hann hin 1. sept. 1963 flutti til Glyvvar, og við tann skúlan starvaðist hann síni seinastu læraraár.

Út úr tí litla, reyða skúlanum, «niðri á bakka» í Elduvík, ljóða ikki meira syngjandi barnarøddir — ikki tuska kvikir fótur longur, í kappleiki runt um skúlan. Men her verður steðgað á, tá ið ein vitjar heimbygdina, og tá ið ið hugaheimi verður leitað aftur á steinarnar. Tað var her, ið fyrstu skyldurnar byrjaðu, livsins fyrsta, krupandi

«ábyrgdarkensla», ið lærari okkara, sum fáur, dugdi at føra liðandi á okkum, ið fyrr vóru sloppin at reika um, á bøn og í fjøru, frá snímmum morgni av. Tann litla skúlastovan gjørdist skjótt eitt stað, har ið vit trivust og vóru fegin at mótast. Skjótt vórðu eygu og oyru opin fyri tí nýggja og spennandi heimi, ið fyri okkum opnaðist, í tí andaligu menning, okkara góði lærari veitt frá sær. Hann gav okkum setning, ikki bert í bók og við blýanti, men eisini úr egnum barmi, býtti hann út av sinum fjølbroyttu gávum, mangt ið kom at roynast, seinni í livinum. Væl dæmdi honum at siga frá, og tað gjørdi hann á sin serstaka hátt, soleiðis at antin tað vóru gleðligar, ella syndarligar frásagnir, varð ein rivin við, av tí, ið lika væl sum nakar leikur, varð fort fram fyri okkum. Um barnadagarnar við Gjógv, tilburðir á landi og sjógvi, alt so mynda klárt og væl lýst í orðum og keipum, at ikki hevði borið til at gloppið nøkrum imillum. Tað skúlabarn, ið hevði føðingardag, slapp sjálvt at velja sær ta frásøgn ella søgu, tí likaði best. Tað kundi ganga «dramatiskt» fyri seg, tá ið tilgongdin í søguni, heilt fór avstað við lærara okkara — eitt nú tá ið soldáturin skuldi klintra upp í træið, har kellingin goymdi eldfótið; træið

var tann rørfarmaði, langi kolovnurin, ið rakk upp imóti loftinum, men tá ið ovnurin fór at riða og geva ljóð frá sær, plagdi lærarin at koma niður aftur á jørðina. Ella tá ið Gabbi skuldi hirða teir posabundnu bændurnar út í vatnið, so vóru tað tey fremstu borðini, ið fingur toyggið, soleiðis at blekkkrukkurnar, ið stóðu niðri í einum útskornum holi, fremst á borðinum, lupu út á gólvi, men tað vóru tey elstu í flokkinum skjót at bota um, og søgan kundi halda áfram, uttan steðg. Hetta elvi til mangan látur og stuttleika hjá okkum skúlabørnum, soleiðis sum vit av tí álvarsama og veruliga, hann gav okkum, gjørdust gripin og hugsandi. Sum lærari gav hann seg sjálvan, heilt og fult, og setti eisini krøv til okkum, tó ikki størri enn tey, vit vóru før fyri at lúka. Gløgt hevði hann eygað við, og dugdi at fáa burtur úr teim evnum, ið góvu seg til sjóndar hjá tí einstaka — sjálvur átti hann gávur, bæði til at skriva og tekna. Manga mynd úr hugaheimi manaði hann fram á veggjatalvuni — fyri okkum listarverk, ið vit kveptu okkum við at strúka burturav. Tær mongu frásagnir, hann íggjognum árinu hevur skrivað, egnar upplivingar, latnar í søgubúna, hava vist hvussu væl hann er farin

um sitt bygdarmál, og hvussu nógv hann átti at bera fram. Ein part av hesum fekk hann givið út eitt ári, við bókini «Mangt er».

Í Elduvíkar bygd var Sjúrður lærarin væl lýddur; hansara partur lá ongantið eftir — góður at heita á, og vinsælur, men fremst av øllum tann hann var: ein, ið ikki duldi sína stóðu, meiningar og áskoðanir; hetta skapaði virðing og alit til hansara persón. Bústaður hansara var í Funningsfirði, og býtti hann tíðina imillum báðar bygdinar, eina viku í hvørjari. Ikki var altíð tepsiligt til gongu á vetrarmorgnum, imillum hesar bygdir; Elduvík var uttan vegasamband og av ringastu brimplássum. Tey strongu kavamorgnarnar kundi lærari okkara verða nógv seinkaður, og vit høvdu úr Frammstovu eyguni vend niðan imóti «Lið», haðani hann kom undan. Tá ið hann gekk oman tann bratta bæn, var sjáldan at hann ikki misti fótafestið, og fór endilangur omaneftir. Tá søgdu vit, at nú okkara lærarin skið oman brekkuna. Ja, vit børn høvdu bert henda meinaleysa stuttleika av strevi teirra vaksnu.

Annan dóm høvdu sólskinsdagarnir, við úterðum í dali, haga og út í aðrar bygdir; við hvørt varð skúlin hildin í tí friðu náttúru, og sangir sungnir í hópatali, so neyt og seyður gánaðu við.

Sjúrður lærarin dugdi at fara við sinum skúlabørnum — av tí varð hann virður og væl lýddur; frikorterini, hann var við í leiki okkara, ella tær lötur, hann álvarsamur eygleiddi brimbrotið, inn imóti urðargrótinum — í spólni og álvara skiltu vit hann, og hann skilti okkum.

Friður veri við minninum.

Astrid Joensen

Summarið nærkast, og píkadekkini skulu av

Tað klára vit
við spildur-
nýggjum maskinum.

Umframt at hava opið út á kvöldið, fara vit eisini at hava opið hvønn leygardag kl. 10.00 til 17.00. Tú fært ein kaffimunn meðan tú bíðar.

P/f BILRØKT

v/ Simun í Dali

Akranesgøta 11 - Tórshavn
Tlf. 155 56 - Fax 155 57

Konsulent i adoptionssager

Da Rigsombudets konsulent i adoptionssager forlader sin stilling for at videreuddanne sig i Danmark, er stillingen som konsulent i adoptionssager ledig til besættelse pr. 1. august 1990. Den pågældende må dog påregne at skulle have en kortere introduktionsperiode med Rigsombudets nuværende konsulent inden ansættelsen den 1. august 1990.

Den pågældende skal aflægge besøg hos de ægtepar, der søger om adoption af udenlandske børn og på grundlag heraf udfærdige de social- og plejereporter, der er nødvendige for de organisationer, som formidler adoptioner af udenlandske børn. Rapporterne skrives på dansk.

Ansøgere med uddannelse som socialrådgiver eller anden tilsvarende social uddannelse foretrækkes. Ansøgere med relevant erfaring i klientorienteret arbejde kan også komme i betragtning. Honoraret udgør pr. 1. april 1989 kr. 141,52 pr. time. Endvidere ydes befordringsgodtgørelse efter statens takster. Det samlede timeforbrug til varetagelse af denne opgave forventes årligt at ligge på godt 450 timer.

Ansøgningen bedes sendt til Rigsombudet, Postboks 12, 110 Tórshavn, senest fredag den 4. maj 1990.

Nærmere oplysninger om arbejdet fås ved henvendelse til Rigsombudet, telf. 1.1040.

Rigsombudsmanden på Færøerne,
Tórshavn, den 4. april 1990
Bent Kliente